

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยเรื่อง “การพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษ” ในบทนี้เป็นการสรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.2 อภิปรายผล

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาโดยใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษ เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การออกเสียงภาษาอังกฤษหลังการใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษ และเพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการพัฒนาทักษะการออกเสียงโดยใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษ

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ที่กำลังศึกษาชั้นปีที่ 1 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 3 หมู่เรียน รวม 111 คน ซึ่งลงทะเบียนเรียนวิชาสหศาสตร์ภาษาอังกฤษ และกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1 หมู่ 2 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ซึ่งลงทะเบียนเรียนวิชาสหศาสตร์ภาษาอังกฤษ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวนทั้งสิ้น 35 คน

เครื่องมือวิจัยที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ประกอบด้วย 4 ส่วน ดังนี้คือ 1) แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษ จำนวน 6 บท 2) แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 6 แผน 3) แบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษ 1 ชุด จำนวน 40 ข้อ และ 4) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษสาขาวิชาภาษาอังกฤษต่อการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษแบบประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 18 ข้อ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล สรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังการเรียนโดยใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน
2. เมื่อเปรียบเทียบก่อนเรียนและหลังเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษ นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สรุปได้ว่าแบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษ สามารถนำมาใช้ในการพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาได้
3. นักศึกษามีความพึงพอใจต่อการพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่านักศึกษามีความพึงพอใจด้านแบบฝึกทักษะการออกเสียงมากที่สุด รองลงมาคือด้านอาจารย์ผู้สอน ด้านทักษะการออกเสียง ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านเนื้อหา ตามลำดับ
4. นักศึกษามีความคิดเห็นและข้อเสนอแนะว่าการดำเนินการวิจัยเรื่อง “การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษ” ว่านักศึกษาได้นำความรู้เหล่านี้ไปใช้ประโยชน์ นักศึกษาสามารถนำความรู้จากการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษไปประยุกต์ใช้ได้กับวิชาอื่นๆ ได้นำความรู้ไปฝึกออกเสียงด้วยตนเอง นักศึกษาอยากให้อาจารย์วิจัยอีกเพราะจะได้ฝึกฝนการออกเสียงอีก และ จากการเรียนทำให้นักศึกษาออกเสียงและพูดกับชาวต่างชาติได้ชัดเจนยิ่งขึ้น เพราะชาวต่างชาติเข้าใจสิ่งที่นักศึกษาพูดมากขึ้น

5.2 อภิปรายผล

จากผลการวิจัยดังกล่าวมีประเด็นสำคัญที่ควรอภิปรายดังนี้

1. การที่นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นหลังการเรียนโดยใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษนั้น เนื่องจากนักศึกษาได้ทราบหลักการออกเสียงที่ถูกต้องตามหลักสัทศาสตร์ ทั้งการออกเสียงสระ พยัญชนะ การเน้นเสียง การโยงเสียง การใช้วัยวะส่วนต่างๆ ในการออกเสียงแต่ละเสียง ทำให้นักศึกษาสามารถออกเสียงได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับศิริณาพรหมคำ (2550) ที่ได้ศึกษาพัฒนาการด้านการเน้นเสียงพยางค์ในการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่เป็นผลจากการเรียนการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์ และพบว่า หลังจากเรียนการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์แล้ว ผู้เรียนที่เรียนตามหลักสัทศาสตร์สามารถเน้นเสียงพยางค์ในภาษาอังกฤษได้ถูกต้องมากกว่าผู้เรียนที่ไม่ได้เรียนการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์อย่างเห็นได้ชัด และผู้เรียนที่เรียนตามหลักสัทศาสตร์มีพัฒนาการด้านการเน้นเสียงพยางค์ในภาษาอังกฤษดีกว่าผู้เรียนที่ไม่ได้เรียนการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์อย่างเด่นชัดและสอดคล้องกับอาภรณ์ ศรีเพชร (2552) ซึ่งได้ทำวิจัย

เรื่องการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงแบบสัทอักษร (Phonetics) สำหรับผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาล 5 วสุธรราภิวัฒน์ จังหวัดสุราษฎร์ธานี และผลการวิจัยพบว่าหลังการใช้ชุดฝึกทักษะผู้เรียนมีทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนใช้ชุดฝึกทักษะ อีกทั้งยังสอดคล้องกับ พิบูลย์สุขใส (2550) ซึ่งได้ทำการศึกษาเรื่องการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไร่ใต้ประชาคม โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงแบบสัทอักษร(Phonetics) ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์หลังการใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านสูงกว่าก่อนใช้ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับวิภากร สังขยานนท์ (2555) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาชั้นปวส.1 วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีร้อยเอ็ด เพื่อแก้ปัญหาการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษให้ถูกต้องและเพื่อสร้างความเชื่อมั่นในการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่านักศึกษามีผลคะแนนการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงขึ้นหลังใช้เสียงภาษาอังกฤษด้วยสัทอักษร IPAและสอดคล้องกับสุชาติตา อินมี (2556) ซึ่งทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยสื่อโฟนิคส์โปสเตอร์ (Phonic Poster) เพื่อพัฒนาสื่อการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบโฟนิคส์โปสเตอร์ ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังได้รับการฝึกทักษะการอ่านออกเสียงด้วยสื่อโฟนิคส์โปสเตอร์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. จากผลการศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษ พบว่านักศึกษามีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับ พิบูลย์สุขใส (2550) ซึ่งได้ทำการศึกษาเรื่องการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไร่ใต้ประชาคม โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงแบบสัทอักษร (Phonetics) ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการใช้ชุดฝึกทักษะอยู่ในระดับมาก นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับวิภากร สังขยานนท์ (2555) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาชั้นปวส.1 วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีร้อยเอ็ด เพื่อแก้ปัญหาการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษให้ถูกต้องและเพื่อสร้างความเชื่อมั่นในการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่านักศึกษามีผลคะแนนการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงขึ้นหลังใช้เสียงภาษาอังกฤษด้วยสัทอักษร IPAและสอดคล้องกับสุชาติตา อินมี (2556) ซึ่งทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยสื่อโฟนิคส์โปสเตอร์ (Phonic Poster) เพื่อพัฒนาสื่อการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบโฟนิคส์โปสเตอร์ ที่พบว่าผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการฝึกอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยสื่อโฟนิคส์โปสเตอร์อยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับอาภรณ์ ศรีเพชร (2552) ซึ่งได้ทำวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงแบบสัทอักษร

(Phonetics) สำหรับผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาล 5 วสุนธราภิวัฒก์ จังหวัดสุราษฎร์ธานี และผลการวิจัยพบว่าหลังการใช้ชุดฝึกทักษะผู้เรียนพึงพอใจต่อการใช้ชุดฝึกทักษะในระดับดี

3. นักศึกษามีความคิดเห็นและข้อเสนอแนะว่า จากการเรียนทำให้นักศึกษาออกเสียงและพูดกับชาวต่างชาติได้ชัดเจนยิ่งขึ้น เพราะชาวต่างชาติเข้าใจสิ่งที่นักศึกษาพูดมากขึ้น ทั้งนี้เนื่องจากผู้เรียนที่เรียนตามหลักสัทศาสตร์สามารถเน้นเสียงพยางค์ในภาษาอังกฤษได้ถูกต้องมากกว่าผู้เรียนที่ไม่ได้เรียนการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์ อีกทั้งผู้เรียนยังสามารถสังเกตเห็นพัฒนาการของตนเองในการออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่างชัดเจน สอดคล้องกับศิริินภา พรหมคำ (2550) ที่ได้ศึกษาพัฒนาการด้านการเน้นเสียงพยางค์ในการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่เป็นผลจากการเรียนการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์ และพบว่า หลังจากเรียนการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์แล้ว ผู้เรียนที่เรียนตามหลักสัทศาสตร์สามารถเน้นเสียงพยางค์ในภาษาอังกฤษได้ถูกต้องมากกว่าผู้เรียนที่ไม่ได้เรียนการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์อย่างเห็นได้ชัด และผู้เรียนที่เรียนตามหลักสัทศาสตร์มีพัฒนาการด้านการเน้นเสียงพยางค์ในภาษาอังกฤษดีกว่าผู้เรียนที่ไม่ได้เรียนการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์อย่างเด่นชัด

5.3 ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

จากการวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษ ทำให้ผู้วิจัยทราบแนวทางการนำผลการวิจัยไปใช้ ตลอดจนได้ทราบความพึงพอใจและความต้องการของนักศึกษาในด้านต่างๆ สามารถสรุปเป็นข้อเสนอแนะในการนำไปใช้ได้ดังนี้

1.1 อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษสามารถนำรูปแบบของการใช้แบบฝึกสัทอักษร

ภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษไปใช้กับนักเรียนและนักศึกษาของตนได้ในทุกระดับชั้นแต่ควรตระหนักว่าทักษะการออกเสียงเป็นทักษะสำคัญที่ควรเริ่มสอนอย่างมีประสิทธิภาพให้ตั้งแต่เริ่มเรียนเพราะจะเป็นพื้นฐานให้ผู้เรียนเข้าใจในภาษาอังกฤษที่ได้ฟัง การนำแบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษ ไปใช้ควรคำนึงถึงระดับความยากง่ายของเนื้อหาในแบบฝึก

1.2 นอกจากวิธีการในการสอนออกเสียงในงานวิจัยนี้ที่เป็นการฝึกพูดซ้ำๆตามแบบฝึก

แล้ว อาจารย์ผู้สอนอาจเปลี่ยนแปลงกิจกรรมในรูปแบบอื่นๆ ได้ เช่น การเล่นเกมแข่งขันการอ่านออกเสียงสัทอักษรโดยการอ่านสัทอักษรจากพจนานุกรมภาษาอังกฤษ-อังกฤษ การแข่งขันอ่านบัตรคำสัทอักษร การร้องเพลงคาราโอเกะที่มีสัทอักษรกำกับ เป็นต้น

1.3 หากการสอนโดยใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษยากเกินระดับความสามารถของนักศึกษา อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ และผู้สนใจสามารถใช้การออกเสียงภาษาอังกฤษด้วยสื่อโพนิกส์โปสเตอร์ (Phonic Poster) ในการพัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนได้ เนื่องจากมีความซับซ้อนน้อยกว่าแบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษ

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 เนื่องจากการพัฒนาการออกเสียงต้องใช้เวลาในการฝึกฝนจึงจะเห็นการเปลี่ยนแปลงที่ชัดเจน การเลือกใช้เนื้อหาในแบบฝึกที่จะนำมาฝึกในการออกเสียงจึงควรมีจำนวนมากขึ้นเพื่อให้ครอบคลุมลักษณะทางภาษาที่หลากหลาย เลือกใช้เนื้อหาที่ใช้ได้จริงในชีวิตประจำวันและเพิ่มระยะเวลาในการศึกษาให้นานขึ้นเพื่อให้เห็นพัฒนาการของผู้เรียน เนื่องจากควรจัดเนื้อหาให้สอดคล้องกับระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียน ดังนั้นจึงควรมีการสอบถาม/การสำรวจเกี่ยวกับปัญหาและความต้องการของผู้เรียนก่อนที่จะมีการจัดทำเนื้อหาในแบบฝึกสัทอักษร

2.2 อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ และผู้สนใจสามารถพัฒนาทักษะการออกเสียงโดยใช้รูปแบบวิจัยในลักษณะนี้ไปทดลองกับนักเรียน และนักศึกษาในระดับอื่นๆ

2.3 ในโอกาสต่อไปผู้วิจัยควรศึกษาเพิ่มเติม โดยเพิ่มกลุ่มตัวอย่างเป็นสองกลุ่มอิสระต่อกันเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมที่ลักษณะคล้ายคลึงกันทางการศึกษา โดยจัดกิจกรรมประกวดแข่งขันการออกเสียงระหว่างสองกลุ่มก่อนและหลังเรียน